

Posudek bakalářské práce

Dramata Gabriela D'Annunzia,

kterou předložil Johan Klesal

na oboru italianistika ÚRS FFUK v Praze, září 2013

S potěšením můžu předeslat, že práci Johana Klesala považuji za po všech stránkách zdařilou a četla jsem ji s opravdovým potěšením.

Jakkoli je u nás jméno Gabriela D'Annunzia známo dosti široké kulturní obci, jeho dílu se už dlouhodobě příliš nedostává kritické pozornosti, a o jeho dramatech to platí dvojnásob. Proto je dobře, že se Johan Klesal toto bílé místo nejen pokusil zaplnit, ale že tak učinil sympaticky osobním a zároveň profesionálně ukázněným způsobem.

V práci se mu daří po celou dobu držet v jednotě tři úhly či prismata pohledu na autorovu dramatickou tvorbu: 1) mimoliterární- biografický, který je u tvůrce D'Annunziova typu, který byl zároveň důmyslným „tvůrcem vlastní image“ zcela na místě; 2) intertextuální – kontextový, při kterém odhaluje D'Annunziovy vlivy a inspirace, jež u tohoto autorského typu tvoří velice významnou složku děl; 3) intratextuální – autoreferenční, kdy si všímá vnitřní provázanosti D'Annunziovy dramatiky a potažmo celé jeho tvorby. Díky tomu se mu podařilo vytvořit nikoli vyčerpávající (to při rozsahu práce, která přitom už takhle odpovídá spíše práci diplomové, nebylo možné), ale značně plastický obraz dramatického díla i jeho tvůrce.

Struktura práce je přehledná, Klesal postupuje od autorova medailonu, který má švih, je faktograficky bohatý (nejen zde, ale v celé práci je třeba ocenit výběr kvalitních pramenů) a pokouší se setřít ze D'A nánosy klišé a zkreslujících až karikujících „masek“. Poté co načrtne portrét autora, zaměří se na výrazné rysy jeho

dramatiky, kterou pak představí celou v pečlivém přehledu. Těžištěm práce jsou pak zevrubné analýzy vybraných tří dramát: *Mrtvé město*, *Dcera Joriova* a *Koráb*. Ač sama neznám D´A dramatiky v celé její šíři, domnívám se, že jde o výběr reprezentativní, který Klesalovi umožňuje sledovat jak vývojový posun zejména pokud jde o autorovu snahu o stvoření novodobého mýtu za pomoci inspirace tradicí a přijímáním vlivů současných, moderních, tak i návratnost d´annunziovské topiky a reinkarnaci postav.

Je zbytečné, abych zde práci rekapitulovala, omezím se jen na vyzdvížení jednoho z témat, jejichž zpracováním Klesal (samozřejmě i na základě použité sekundární literatury) klade podnětné otázky, které už míří za rámec vymezený tvorbou jednoho autora a vytvářejí dobrý základ pro další diskusi. Je jím téma nadčlověka, které Klesal přesvědčivě, a nezávisle na tlaku genderové korektnosti, rozšiřuje na téma nadženy. Jeho analýzy přesvědčivě dokládají, že D´Annunziův nadčlověk je de facto inetto s kladným znaménkem (pokud při četbě románů je tato myšlenka jen „podezřením“, zatímco u některých z dramát se stává jistotou). Odtud pak vede spojnice i k letmo nastíněné konfrontaci s Pirandellem, kde by ovšem bylo třeba kromě kladných a záporných znamének vtáhnout do hry i humor jako osobní poetiku u Pirandella a naprostou absenci humoru (kromě toho nechtěného) u D´A. D´Annunziovská nadžena je skutečně nesmírně zajímavé téma, zejména při sledování vývojové linie od dichotomie ženských postav na „ženu nepřítele“ a „ženu anděla“, která se objevuje už v prvním románu. Při četbě románů má totiž čtenář dojem, že se mu D´A snaží sdělit, že slabým článkem „projektu nadčlověk“, ba příčinou jeho neúspěchu je právě žena (viz *Triumf smrti*, *Panny ze ska*). Posun k silným hrdinkám dramát je proto zajímavý a zasloužil by si další bádání.

Další výborný postřeh je i v D´A vazbě na rodné Abruzzi (a nesmíme zapomínat, že jako prozaik debutoval coby verista), zde by zas bylo možné zaměřit komparativní pohled na tvorbu Vergovu (třeba právě pokud jde o typologii ženských hrdinek).

Pochválit musím i kvalitu Klesalových vlastních překladů a velmi solidní stylistickou úroveň celé práce. Pravopisné chyby se tu a tam objevují (v náruči markýzi Alessandry, s. 13), ale v zanedbatelném množství.

Jak vyplývá z výše uvedeného, práci Johana Klesala k obhajobě samozřejmě doporučuji a hodnotím ji známkou výborně.

V Praze 8/9/2013

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.
oponentka